

Postul Sfințelor Paști este unul din cele bune momente de reflexie pe care omul le are în cursul unui întreg an.

Totul pornește de la ideea de a te opri în loc și a căuta, a căuta punctul de fuziune cu infinitul. Dincolo de postul material, și chiar în afară de abținerea de la rău, murdar și conflictual, putem să ne gândim și la un post lăuntric, un post al subconștientului de dincolo de rațiunea fizică și vizibilă. Fiecare persoană are în compoziția sa 3 laturi, despre care bine vorbea acum 2500 de ani Platon, fiecare dintre ele se circumscrie unui nivel de raportare cognitivă. Cele 3 părți din care omul este alcătuit sunt **trupul**, partea materială căreia i se circumscriu mișcarea și instinctele corespunzător sinelui din psihanaliza modernă de la Freud încoace, „

psyche

”, respectiv partea emoțională și psihică în fond, cunoscută și drept „ego” (eu-ul) și corespunzătoare formelor de manifestare psihică non-patologice, iar în final cea mai importantă parte „component” a ființei omenești, partea imaterială și eternă din noi, parte pe care Platon o numește „pneuma”, Freud „supra-ego” (supra-eul) iar teologia și tradiția creștină o asimilază ideii de „

suflet

”, cu sensul de parte divină din om. Sufletul din mentalul ortodox românesc ori spiritul cum este denumit în teologia de inspirație romano-catolică și nu numai, este cea parte fundamentală de structurare a mentalului superior și a energiei divine cu care omul este înzestrat de la naștere. Supra-eul uman este subiectul acestui intens antrenament spiritual premergător Învierii Domnului. Meditația de tip platonice precreștin, în care omul pentru a-și pune în valoare zestrea acestei „pneuma”, se oprește în loc, își impune o tăcere comună Gânditorului de la Hamangia și apoi în deplină liniște și în echilibru fixează obiectul, faptul, locul, punctul contemplației sale este similară cu metodele de contemplație mistică de factură creștină și cu străvechea și miraculoasa practică ortodoxă oglindită în isihasm.

Ca atare Postul Mare este o perioadă de reîntoarcere spre ceea ce este dincolo de derizoriu, dincolo de neant și dincolo de profan. Contemplația asimilată mentalului superior, introspecția

prin care omul creștin privește înăuntrul său spre a se deschide cosmosului infinit este singura metodă prin care putem alunga din conștiințele noastre răul și căderea în materie. Conștiința, formă concretă de organizare a materiei divine existente în individ și manifestată prin acel nobil, idealist, teosofic și subconștient supra-ego, este principala preocupare pe care trebuie să o avem în clipa în care percepem Postul nu doar ca pe o perioadă a curățeniei, ci și ca pe un timp al curățirii. Iar așteptarea celei mai mari sărbători a lumii creștine nu se poate petrece decât printr-o calmă, rațională, analitică și spirituală deșteptare a mentalului superior al omului și racordare a conștiinței sale la acele vibrații care depășesc unda de frecvență a omului obișnuit. Omul, atât de des preocupat de grijile sinelui și trupului, trebuie ca în acest ciclu de resacralizare a ființei decăzute, are să revină la stare de conștiință plenară, iar această stare de conștiință adâncă, tihnită și „3D” este ceea ce marii noștri duhovnici numesc ca fiind „trezvia”. Omul care trăiește deplin, omul care simte bucuria îndumnezeirii pe cale contemplative, nu este o ființă apăsată de griji și tulburată de o perpetuă agitație, ci din contră, este acel om, care asemeni marilor inițiați și isihaști, atinge acel punct la care pacea divină îl cuprinde și este capabil a se lepăda de sine și de toate ispitele și pornirile gregare asimilate acestei componente materiale a individualității omenești.

De aceea e foarte important ca în aceste zile de Post să ne întoarcem spre Cuvântul Lui Dumnezeu, fie Cuvântul scris prin Sfintele Evanghelii, fie Cuvântul Creat prin zidirea lumii, o lume care în mijloc de primăvară ni se exprimă prin cântecul păsărilor, prin coloritul florilor ce tocmai răsar ori prin adierea aceluși vânt cald și răcoros deopotrivă. Sămânța Adevărului și miracolul lumii îl putem găsi și simți la orice pas, atunci când avem urechi să auzim, ochi să vedem și nas să mirosim. Cred că avem toate argumentele atunci când dorim să contemplăm și să simțim cu adevărat apropierea celei mai sfiinte zi din calendarul creștin. Refugiul în cele sfiinte și refugiul în lumea creată de Dumnezeu ne sunt cel mai sigur refugiu și adăpost în aceste zile pe care trebuie să le dedicăm recultivării conștiinței noastre dincolo de limitele restrânse și îngreunate ale existenței contemporane. Omul creștin trebuie să plece acum din cotidian, din trecător și din elementul inferior, omul creștin are nevoie să se oprească în loc și să privească cu atenție în jurul său. Postul Sfiintelor Paști înseamnă așteptarea renașterii prin Învierea Lui Hristos, înseamnă tihnă și mai puțin zgomot.

Prin conștiința creștină, prin sufletul purtător de Adevăr, zilele Postului Învierii Domnului sunt zile ale evadării din lumesc și ale privirii cu atenție a culmilor eternității existenței cosmice. Omul creștin în așteptarea Învierii are datoria a deveni mai contemplativ și mai ermetic și a se ancora în cursa cu el însuși întru devenirea sa spirituală. Nebunia zilnică și materialismul rămân undeva în urmă, omul, persoană insuflată de factorul divin stă drept, în liniște și privește înainte. În jurul său liniște și adiere de primăvară, spre miazănoapte mirosul unei binevenite și răcoritoare prin curățenia sa umbroasă ploi de mai timpuriu. Timpul devine trăire, sacral redevine punctul central al existenței, tabloidul, cotidianul și presiunea contemporană sunt înlocuite de un timp mitic pe care omul îl simte prin fiecare celulă a sa. Persoana, timpul și spațiul reușesc să formeze un tot unitar, un „tot” care sa-L îmbrățișeze pe Hristos în Sfânta Duminică a Învierii Sale!

Text: Gheorghe Andrei Daniel